Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

FOLK OG LAND

NR. 7 — 10. ÅRGANG | LØRDAG 18. FEBRUAR 1961 | LØSSALG 75 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjøndalen 21 B

133

Utbryterne - opprørerne - ‚svikerne'

Jens Bjørneboes foredrag i Studentersamfundet

Selv om vi naturligvis på mange punkter kan ha alvorlige innvendinger mot de synspunkter forfatteren Jens Bjørneboe hevdet i sitt foredrag i Studentersamfundet for 14 dage siden, så var det like fullt et beåndet foredrag, et av de tegn en nå sjelden ser på at den europeiske kultur fremdeles er liv lage. Noe nytt og levende i en forstenet tid med dogmatisk historieforfalskning og massetoskeskap. Vi benytter derfor med glede den anledning FOLK og LAND har fått til å offentliggjøre det i sin helhet, bortsett fra innledningen. På grunn av lengden må vi imidlertid dele det i tre. Her kommer første del:

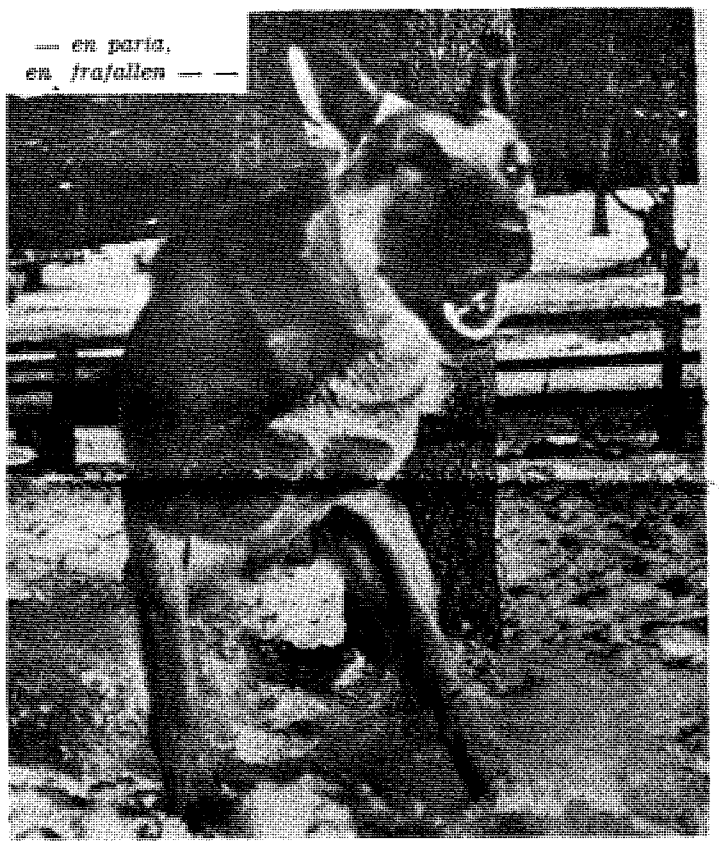

— en paria, en *frafallen* — —

I.

Gleden ved å øve berettigede injurier er en av de fineste, dypeste og varigste gleder som finnes. Dette — å vite at man *vet* noe — at man har en kunnskap som ikke må prisgis offentligheten, men som skal beholdes innenfor en sluttet krets, egentlig bare blant jurister — å vite seg delaktig i en laugshemmelighet, en klanshemmelighet, som for enhver pris ikke må røbes — det er en helt besynderlig fornøyelse.

Det er en sund glede.

En riktig glede.

Særlig stor blir denne glede, hvis man for eksempel vet visse ting om nettopp de statlige instanser, som så å si er de offentlige forvaltere av vår moral, rettferdighetens, lovens og justitsens voktere, hvis man for eksempel vet at embedsmenn i høye stillinger, la oss si innenfor nettopp rettslivets område, har gjort seg skyldige i handlinger som er langt mere ondartede, langt mer skadelige for samfunnet, langt mere ødeleggende for atmosfæren i vårt samfunn — enn de små kriminelle handlinger som folk vedvarende mottar lange fengselsstraffer for. Hvis man for eksempel vet at et lands kriminalsjef og fengselsstyre har begått feiltrinn som er langt alvorligere enn majoriteten av de straffbare feiltrinn som sones av landets fangebestand, da kommer man i en helt spesiell situasjon:

Egentlig bindes man i første omgang av et klasefellesskap. Man *tier*. Det er en stemme i en som sier at man *bør tie*. Det er rett og riktig å tie. Det er *moralsk* å tie.

For man er egentlig kollega, man er en akademisk broder. Man tilhører klanen. Man er med i broderskapet. Det er et forræderi å fortelle hva som foregår. Det er å svike sin egen klasse.

Man skal ikke vaske sitt undertøy offentlig. Man skal ikke skitne til sitt eget rede. Man sviker sin samfunnsklasse, hvis man forteller det man vet om den.

Og det er ikke bare et svik; det er skadelig. For sannheten er egnet til å nedbryte respekten for øvrighet og myndigheter. Sannheten bør i det hele tatt bare offentliggjøres i den grad den kan tjene til å øke respekten for de bestående forhold. Å røbe den hele sannhet er å svike den orden som er opprettet av Gud selv og av justitsdepartementet. Kritikk og misnøye er *umoralsk*.

Til visse kretser får bare bestemte mennesker adgang. Det er mennesker som tilhører det samme interessefellesskap, den samme interessegruppe. Derfor er de lojale. De er trofaste. Å forråde sine kolleger ville bety å motarbeide sine egne interesser. Man er bundet av de samme ønsker og begjær, man sitter i samme båt og ville rammes av det samme regnvær, av den samme storm.

På denne tvilsomme moralske basis er nesten alle våre gjengse og borgerlige begrep om troskap og forræderi bygget. Man skal være tro imot sin familie. Man skal være tilhenger av sin klasse. Man skal være trofast imot sitt land, også når landet har urett. Hvis det er ens eget folk, ens egen slekt, ens

Forts. side 6

I den grad han derimot lydig og autoritetstro følger flokken — —

Englands spill i Skandinavia i 1940

Nåværende tysk riksdagsmann ble dømt i Sverige i 1940 som britisk agent

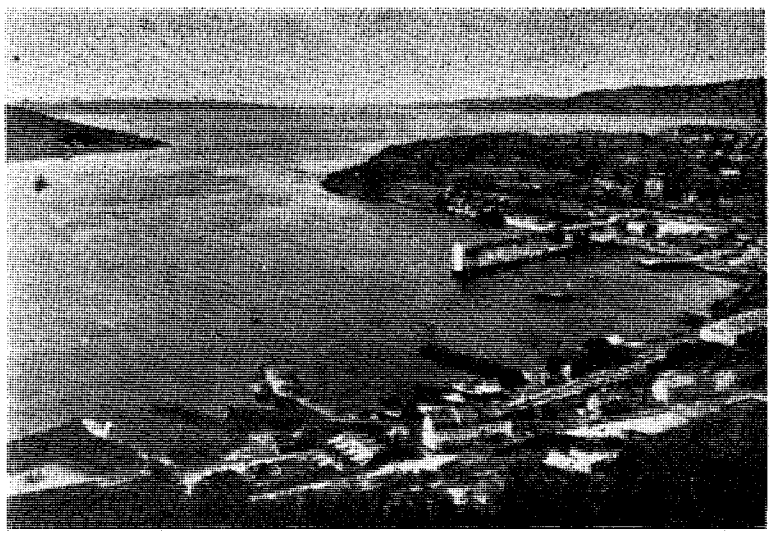

Malmkaien i Narvik var også i brennpunktet, men den skulde de britiske invasjonsstyrker selv ta hånd om.

I Tyskland er man opptatt med en ny skandalhistorie om en sosialdemokratisk riksdagsmann og forhenværende emigrant. Saken har en viss interesse også for Norge fordi den streifer inn på forholdene før Norge ble trukket inn i krigen.

Det gjelder Arno Behrisch som i likhet med så mange norske «motstandsfolk» gjerne vil sole seg i glansen av gamle bedrifter. I en håndbok som er utgitt om riksdagsmennene forteller han således at han bekjempet Hitler, deltok i illegalt arbeide og ble dømt til 4 års tukthus for sin heroiske innsats. Det synes å fremgå at det var Hitlerstyret som idømte ham denne staff, men nå viser det seg at det var svenskene som dømte ham i juni 1940. Han ble dømt som agent for en fremmed makt (England). Behrisch, som begynte som setter (typograf), er nå avansert til sjefredaktør, foruten at han også er riksdagsmann for sosiademokratene. Nå har imidlertid en ondskapsfull kollega avsløret dette med svenskedommen, som bl. a. be krefter at Behrisch tok imot penger av England for sin viksomhet rettet mot det tyske fedreland.

Den svenske avis «Dagens Nyheter» bragte 30. juni 1940 et utførlig referat av rettergangen mot Behrisch og vi gjengir via en tysk avis et utdrag:

For rådhusrettens 5. kammer ble dommen mot den Rickmanske sabotasjeliga avsagt. Den hovedanklagede, direktør Alfred Frederik Rickman, fikk 8 år, reklamefagmann Ernest John Biggs 5 år, frk. Else Nanna Johannsson og boktrykker Arno Behrisch hver 3 år og 6 måneders tvangsarbeide.

Av domspremissene går det fram at Rickman av representanten fra en fremmed makt hadde fått penger for å øve sabotasjehandlinger mot krananleggene i Öxelösund. Sabotasjen skulle gjennomføres av Behrisch.

Han reiste to ganger til Öxelösund, kunne imidlertid ikke virkeliggjøre planen og tok så avstand fra den. Sene-

Forts. side 8

Den tyske sosialdemokratiske riksdagsmann Arno Behrisch, som under krigen tok imot penger av England for å skade sitt lands interesser

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

K. S. / A. L.:

Randbemerkninger til „rettsoppgjøret"

Minister Hagelin: siste timer

For 28. mai 1946 er anført i sykejournalen for Oslo Kretsfengsel vedrørende tidligere kommissarisk minister Albert Viljam Hagelin:

«Han har vært klar og grei de siste dagene og fullt klar over at han ville bli skutt i dag. Han er svært opptatt av å få bragt på det rene at det var en ekte bevisstløshet som legen på legevakten og Ullevål må ha konstatert.

Han var rolig og spøkefull da han inatt ble ført ut og gikk selv uten vanskelighet».

Om Knut Hamsun

forteller H. E.—L. 17.8.1952 på Bjørkelangen:

«Har du vært på Nørholm? Ikke? Da vet du kanskje ikke at de samlet sammen bøker tilhørende Knut Hamsun og stablet dem opp utenfor gjerdet mens han så på. Så satte de fyr på haugen. Men det brente dårlig, og dermed så ropte Hamsun på gårdsgutten: «Jakob, slå på parafin!» Dette gjorde Jakob, og da fikk bålet fart. Og så sa Hamsun: «Bøkene kan godt brenne. Jeg får mine penger likevel.»

Hamsun var for retten i den gamle sorenskrivergården. Han så dårlig. Det ble derfor tent parafinlampe midt på dagen. Mens han satt der og leste langsomt med lupe, ble han fotografert av en journalist som sendte ut fotografiet — formentlig for å latterliggjøre Hamsun. Journalisten tenkte nok ikke at dette fotografiet om noen år kanskje ville bli brukt som materiale for å bevise hvorledes moralen var i dette frigjorte Norge dengang landets største dikter ble håndtert av rettens myndigheter.

ORD AV JOHAN SCHARFFENBERG:

— Den seirende parts feilvurderinger blir tilgitt og dekket over. Den tapende parts feilvurderinger blir straffet. Men seier eller tap avgjør ikke hvem der har rett. Den systematiske historieforfalskning synkverver almenhetens omdømme». (I Morgenbladet 26. mai 1950: «Hvis feilvurderinger skadet Norge mest?)

GENERALMAJOR ROSCHER NILSEN

var domsmann i den militære lagmannsrett mot oberst Konrad *Sundlo* og valgtes til formann for retten.

Han hadde som representant for Forsvarssjefen undertegnet kapitulasjonsdokumentet i Trondheim. Han visste da at dette innebar:

I. Våpenstilstand. II. Visse former for militær bistand til tyskerne. III. Total kapitulasjon.

Herr Roscher Nilsen fortalte ikke retten om noe av dette. Kapitulasjonsdokumentet var dengang (våren 1947) ikke bragt for dagen.

LANGELAND-BERGSVIKSAKENE

Aftenposten nr. 571, den 3. desember 1950:

«Bevis ført for alvorlige beskyldninger mot Platou, Welhaven, Berggrav, L'Abbé Lund, Vedeler og Norum.

LENSMANN DAHL, Matrand

sier i Berg fangeleir 21.7.1950:

—I min sak hevdet jeg at jeg trodde krigen var slutt, siden 1. divisjon ble sluppet hjem fra Sverige.

Lagmannen: — Det er ikke sant!

Dahl: — Jeg leverte ut bensin til bilene og fikk også betaling.

Lagmannen (klubber): — Det er ikke sant!

Nye sannheter om hakekorset

Hakekorsfilmen setter fremdeles bølger både hist og her. En rekke gode nydemokrater har offentlig hevdet det samme som FOLK OG LAND ble utskjelt for å ha gjort, at det hele var grov kommunistisk propaganda. Pussig nok har ikke den fremmelige Per Vogt anfalt disse tvilere — det er vel ikke så lettvint som å kaste seg over «nynazister». Nå er en tviler i «Farmand», Einar Grann-Meyer — frempå med sterke betenkeligheter om hvorvidt nå denne filmen svarer til sin hensikt om å skremme ungdommen til å bli gode ny- og partidemokrater. For hva skriver han ikke?: -

«Jeg stiller meg tvilende til om dette også gjelder den ungdom som gjennom denne film møter Hitler for første gang. For den tror jeg bildet av «Føreren» vil sitte sterkest igjen, inntrykket av organisatoren, ungdomslederen, mannen som i vanskelige tider gjenreiste Tyskland. Og så kommer krigstiden og slutten av den med preg av tretthet og resignasjon. Legg merke til det rørende møte mellom Hitler og barne-soldatene, dekorert med jernkorset, og den atmosfære av hengivenhet og troskap som disse opptak bærer preg av. Det er jo nesten så man sitter med tårer i øyekroken. Stakkars mann, hvilken skjebne!»

Ja, det er sannelig ikke godt å være nydemokrat heller! For det skal bred rygg til å bære så megen historieforfalskning!

Dødsfall

Generalkonsul **P. Harsem** er avgått ved døden. Harsem vil være kjent av våre lesere fra den iherdige skribentvirksomhet han utfoldet for endel år siden i forbindelse med angrepene på «retts»oppgjøret og på myndighetenes behandling av NS-fangene.

Den som graver en grav —

Stortinget vedtar utlevering også av politiske forbrytere

Store overskrifter i avisene forteller at nå har det norske storting vedtatt nye lovregler, hvoretter også politiske forbrytere skal utleveres mellom de nordiske land. Vi har naturligvis ikke noe imot at partipolitikerne graver sin egen grav i håp om at andre skal falle ned i den, men vi synes nok det er litt anstaltmakeri å lage blest om en sak som de nydemokratiske herrer og makthavere jo ordnet på sin egen måte da det var aktuelt i 1945 uten hensyn til det Arbeiderbladet for eksempel slår fast i sitt referat at «den nåværende utleveringslov, som stammer fra 1908, setter ubetinget forbud mot utlevering for politiske forgåelser». Sverige arresterte og utleverte som kjent etter okkupasjonen alle NS-folk som befant seg der.

Justitsminister Haugland slo forøvrig fast det en ikke ville innrømme dengang «retts»-oppgjøret pågikk, at det her dreiet seg om politiske forgåelser, idet han som forsvar for en lovbestemmelse om utlevering av politiske forbrytere anførte at Norge «ikke hadde hatt noe lovmessig krav på å få utlevert Quisling, dersom han i 1945 hadde flyktet over grensen til Sverige».

Rent bortsett fra at herrene nok hadde klart seg uten å ta hensyn til slike bagateller som loven — på samme vis som de klarte «retts»-oppgjøret — så var statsrådens eksempel temmelig dårlig valgt, i betraktning av at Quisling ikke stakk av som visse andre da ansvaret meldte seg, men tvertimot nektet å dra i eksil slik han fikk tilbud om.

— — —

Vi skylder å tilføye at det også var et betydelig mindretall ved stortingsvoteringen. Disse representanters hovedinnvending syntes å være at de ikke hadde noen «garanti for et felles demokratisk styresett også i fremtiden» i Norden. Hvilket oversatt betyr at de ikke hadde noen garanti for at partipolitikernes usurpasjon av makten ville vare evig. Vi kan tenke oss at for eksempel kommunistene kalkulerer med noe slikt. Og da vil alle partipolitikerne være slike politiske forbrytere, som er hjemfalne til utlevering.

Avarter i «Folk og Land»

Løssalg av

FOLK OG LAND

i Oslo

Foruten hos Helge Johannesen, Teatergt. 6 og Elina, Ole Vigs gt. 13, er Folk og Land nå også å få kjøpt i Narvesens Kiosk i Stortingsgaten, vis a vis Cecil.

In memoriam

Lærer O. Munkeby

Atter er en av våre gode kampfeller gått bort. Det var fire brødre — tre gårdbrukere og en lærer. De var meget dyktige — hver på sitt område — og alle fire var med i NS.

Gårdbrukerne er nå kårfolk — hver på sin gård — mens læreren er kalt til høyere tjeneste hjemme hos Gud.

Da disse brødre var menn med aktelse og innflytelse i sin bygd — Frol ved Levanger — fikk de hårde dommer ved det såkalte «rettsoppgjør».

Allerede i Falstad fangeleir ble læreren utsatt for særlig og hårdhendt oppmerksomhet fra «gode nordmenn»s side.

Lærestillingen mistet han selvsagt. Han ernærte seg da en tid som tømmerhugger, inntil han omsider fikk en utkantpost.

Man klager for tiden over mangel på lærere. Det er jo nokså naturlig, når makthaverne ikke vil bruke de beste.

Munkeby ble nesten sytti år gammel. Han vil i høy grad bli savnet — ikke bare av slekt og venner, men også av samtlige fangeleirkamerater. Han var under alle livets forhold en kjernekar. Vi lyser fred over hans gode minne.

R. S.

Kaptein Lars Rosmo

døde i januar nær 80 år gammel. Med ham er en trofast hedersmann og en traust nordmann vandret bort. Han var militær av den gamle skole og bonde i Børsa. Dertil var han i lang tid med i kommunens styre og hadde gjennom årene en lang rekke krevende tillitsverv. Under okkupasjonen var han ordfører i Børsa og kunne i 1945 overlevere en velsituert kommune.

I 1940 var kaptein Rosmo sjef for luftforsvaret på Kjeller. Han hadde to batterier og endel mitraljøser til forsvar, vistnok de eneste monterte luftvernkanoner i landet den gang. Kl. 0,30 den 9. april 1940 fikk Rosmo den første melding om tysk innflyvning over Østfold og satte straks forsvaret i beredskap. Utover natten kom flere meldinger om overflyvninger, men først kl. 5 forsøkte tyskerne å ta Kjeller. De kom i flere flokker og tilsammen var 34 fly med i angrepet. Rosmo ga øyeblikkelig ordre til ildgivning. Tyskerne fikk kastet noen bomber mot hangaren, men møtte så sterk ild at de hurtigst måtte vike av og snu med tap og ble hindret i å lande.

Kl. 7 kom et ekstratog med kongen, regjeringen og stortinget til Lillestrøm og stanset der. Tyskerne satte øyeblikkelig inn et luftangrep og de som var med toget søkte ly i undergangen på stasjonen. Rosmo møtte det tyske luftangrepet med all den ild hans batterier kunne prestere, og tyskerne måtte trekke seg tilbake med tap uten å få kastet sine bomber over toget og stasjonen. Etter angrepet fortsatte toget uskadd til Hamar.

Ut over formiddagen kom det flere tyske flyangrep, men alle ble slått tilbake og det lyktes ikke for tyskerne å lande på flyplassen.

Litt før kl. 13 fikk Rosmo ordre i telefonen om at ilden skulle opphør. Han protesterte. Vi er fullt kampdyktig og har hva vi trenger til fortsatt forsvar og alle mann er bestemt på å holde ut. — Nei, ordren er at ilden skal opphøre. — Det forlanger jeg å få skriftlig, svarte Rosmo. Han måtte vente en stund og da fikk han ordre fra høyeste hold om at ilden straks skulle opphøre.

Ordren måtte adlydes. Luftforsvaret på Kjeller kapitulerte etter skriftlig ordre fra høyeste hold kl.. 13 den 9. april. Da først fikk tyskerne lande og overta flyplassen. De norske overga seg under full militær honnør. Tyskerne sa seinere, at på Kjeller møtte de det sterkeste luftforsvar under hele Norgeskrigen.

Kaptein Lars Rosmo var medlem av Nasjonal Samling og ble belønnet med 2½ år.

S.

Nå må bladpengene betales!

Det er fremdeles adskillige som ikke har betalt bladpengene for 1961 — eller eventuelt første halvår. Det er nå nyss føre vi må stoppe forsendelsen til disse etternølerne. Vi må også gjøre det uten persons anseelse fordi det ikke er teknisk mulig for oss å vurdere hver enkelts forhold.

Vi er klar over at det for endel av våre lesere ikke er så lett å skaffe pengene og vi er også villig til å forsøke å finne en ordning for virkelig trengende hvis de skriver til oss om saken. På den annen side regner vi da med at de av våre lesere som kan ofre litt mere enn de stipulerte bladpenger hjelper oss.

Hvis de visste hvor mange av disse med liten økonomisk evne, gamle og syke og ensomme, henger ved avisen og anstrenger seg for å kunne beholde den, ville nok mange velfylte punger som nå er lukket åpne seg.

Men vi vil også gjerne ha sagt at det fremdeles er mange, mange som gjør mere enn sin skyldighet. Det er disse som i første rekke gjør det mulig å holde avisen i gang og vi takker dem på ny for det.

Jeg søker kontakt

med gartner Weyseth, (som jeg ofte talte med i mai og juni 1945). Be ham skrive til meg!

Sjur Fuhr,
Grimstad.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

FOLK OG LAND
UAVHENGIG UKEAVIS
Redaktører:
ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Ad Bjørneboe

Menneskene av idag innbiller seg naturligvis at de står så uendelig langt over tidligere tiders. For er det ikke storveies på alle måter med knapper og håndtak som beveger sindrige maskiner, med ødeleggelsesvåpen som kan tilintetgjøre så å si hele jorden, og med fullkommen frigjøring på alle måter fra overtro og dogmer og til og med fra unyttig og ikke rentebærende abstrakt tenkning. Kort sagt: det nydemokratiske tusenårsriket.

Bare tenk på hine barbariske tider da uvitende pøbel på makthavernes bud strømmet ut på gater og streder for å stene dem som sa at paven ikke hadde rett, eller som fornektet seierherrenes historieskrivning, den gang fengslene fylltes av allehånde brysomme opponenter, og det var tilstrekkelig bare å hviske «kjetter» for å få den modigste til å vende seg bort fra sannheten i frykt og beven.

Slik er det gudskjelov ikke idag! Idag er sannheten definitivt fastslått, autorisert og konfirmert av allverdens gode nydemokrater, og skam få den som tviler på magisterens ord. Er det så for meget å ta med på kjøpet for all denne frigjøringen fra fordums dumhet de små bivirkninger, som for eksempel dette at når dagens aviser, kringkasting, fjernsyn eller andre nymotens knotteinstrumenter slynger ut sitt «nynazist», «antisemit» eller «rasehater», så må alle bra borgere lukke sine dører omhyggelig og i demokratiske tro og glede snu ryggen til det onde? For da går det naturligvis i fremskrittets og nydemokratiets navn et gisp gjennom verden. Og skam få den som tar feil av denne frigjørelsens åndelige demokratgisp og stønnene fra de innfødte når medisinmennene holder tabulovene frem for dem!

Og den som ikke tror på de 51 prosent partidirigertes herrevelde over menneskenes tanker og meninger, den fortjener naturligvis intet annet og bedre enn å bli støtt ut i forbrytelsens ytterste mørke, i fengsler og konsentrasjonsleire. For er ikke både partiene og nydemokratiet og alt dets vesen innsatt av den Gud en ikke lenger tror på?

Og om den samme Gud i hine dårlige udemokratiske tider kom i skade for å lage en meningsløs forskjell på mennesker og raser, så vé den som kjemper mot den nydemokratiske forbedring av Vårherres verk!

Det er sannelig ikke rart at de nydemokratiske herrer ikke tviler på sin egen fortreffelighet, sitt eget nydemokrati og sin egen fullkomne frihetens verden. Og skulde tvilen ved en misforståelse melde seg, så er det bare å trykke på knappen som bringer oss dypfryst føde eller beveger de forkrøblede nydemokratiske legemer uten egen innsats fra sted til sted.

Hva vil man mere?

Ånd? Er det ikke ånd som skaper atombomber og fargefjernsyn med utsendelse av churchilske sannheter om historien eller sosialdemokratisk selvtilbedelse?

Tro? Er det ikke tilstrekkelig tro dette å bøye seg for de nydemokratiske dogmer, tabuer og pavebud?

Jo, visselig! Dette er det nydemokratiske tusenårige robotrike! Synd bare at ånd ikke kan dø, ikke kan utryddes hverken på kjetterbålet eller foran eksekusjonspelotongene. Ei heller i de konsentrasjonsleire som bærer nydemokratiets approbasjonssegl. Fordi de som er født av ånd er ånd og selvom bare de få er utvalgte.

Men disse få er det som er jordens og alle tiders salt. De har overlevet alle angrep fra den stigende materielle sivilisasjon. De har, som Bjørneboe sier, skapt menneskenes kultur. Fordi de også er borgere av en annen verden. Fordi de ser og tror på noe annet enn den materielle «virkelighet» med alle dens slagord og statsautoriserte trossetninger.

I de gamle «tilbakeliggende» tider som alle gode nydemokrater forakter så dypt, var det ofte slike menn fra åndens verden som styrte. I den nydemokratiske fremskrittsverden er det partipolitikerne som er alle dårers formyndere, og som med assistanse av evanger og langfeldter forveksler materialistisk sivilisasjon med ånd og kultur. Men derfor forfølges også sannheten i alle land, derfor forfalskes historien og derfor fornektes retten.

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Fortsatt medlemsfortegnelse:

A/S Trelastlageret, Sägewerk, Holzexport, Molde.

Treschow-Frizøe, Holzveredlungswerk, Apparatebau, Larvik.

A/S Trondhjems Jernindustri, Drahtgitterfabrik, Ø. Baklandet 2/4, Trondheim.

Trondhjems Kulimportørers Forening, Kjøbmannsgt. 50, Trondheim.

A/S Trondhjem Preserving Co,. Fischkonservenfabrik, Trondheim.

Johan Troye A/S Ltd., Heringesexport, Bergen.

O. C. Udseth A/S, Farbengeschäft, Dronningens gt. 8, Trondheim.

Arthur F. Ulrichsen A/S, Bauartikelagenturen, Karl Johan gt. 2 III, Oslo.

T. B. Unger, Öl- u. Seifenfabrik, Fredrikstad.

Union Co. A/S, Papier- u. Cellulosefabrik, N. Vollgt. 4, Oslo.

Urd Trikotasjefabrikk A/S, Chr. Krohgs gt. 30, Oslo.

Vaagsøy Kalkverk A/S, Bygøy allè 53, Oslo.

Freidige historieforfalskere

Verdens Gang koker over av begeistring for sin spesielle venn utenriksminister Halvard Lange i forbindelse med at han nå har vært utenriksminister sammenhengende i 15 år. Bladet slår fast at dette er en rekord, og det skal være både visst og sant. De to som kommer nærmest og som en dengang syntes var uutholdelig langdryge var Gunnar Knudsen og hans utenriksminister Nils Ihlen. Pappa Gerhardsen kommer bare på 4. plass når det gjelder sammenhengende funksjonstid, men så har han til gjengjeld fungert ialt 13 år med en 3-års pause innimellom.

Vel, bladets fryd over Lange skal vi ikke ta fra det, men vi vil gjerne arrestere bladets bemerkning om at det var Langes fortjeneste at Norge «brøt med den uhyre sterke nøytralitetstradisjon som nærmest var blitt «en uskreven del av forfatningen».

Nei det bruddet skjedde i 1939—40, da Nygaardsvoldregjeringen og dens prominente bakspillere ofret norsk nøytralitet på det engelske alter og påførte Norge okkupasjonen og all annen elendighet.

Journalistisk svik

Oslopressens referater av Jens Bjørneboes siste blinkskytning

Trenet i jungelen gikk atter Parnassets unge tiger — ensom trodde han — mot jungelen for å søke dens juridiske sjakaler og teologiske gnavere som koser seg med sine respektable menigheter og hellige og alminnelige meninger! Jens Bjørneboe ble nu i Studentersamfundet i Oslo sikkert til sin forbauselse møtt av den gyldne, evig opprørske ungdoms tordnende applaus. Uten sammenligning forøvrig tok Studentersamfundet i Trondheim for ikke så lenge siden et lignende standpunkt. På begge steder ble de rett-tenkende forferdet. — Mange ville redde samfundet nu igjen, men lar det seg redde? spør Bjørneboe.

Når man leser Oslo-pressens referater over de kulturskapende «svikere» med de flertallsavlivede Jesus og Sokrates i spissen, som Bjørneboe fremførte i olympisk eleganse og med stor pietet — skjønner man at Oslopressen hverken vil eller kan det den skal: A være en tribune for sann reportasje.

Nationen refererte foredraget på en anstendig måte. Dagbladet også. Det gjengir som den eneste avis hans verste setning. Da Bjørneboes usminkede speilbilleder fra 2000 års klans- og flertallskriminalitet, de kjære teologisk-juridiske massemyrderier — for en viss årsaks skyld — ikke gir inntekter i Aftenposten, er dette organs referat av foredraget et dannet, men dog kvalifisert svik mot Axel Skagens krav til hederlige referat.

Verdens Gang (som fikk ladehemning under Hafskjolds sak) og Morgenbladet er nesten verst. Ingen av dem refererer én eneste linje fra Jens Bjørneboes blitz-setninger til det majestetiske flertall, bare omkring. Hvordan da med vår gamle støtte Morgenposten? I motsetning til Oslo-pressen ellers, refererte det Hafskjolds sak mot seg på en aktverdig måte. Men nu ikke én stavelse fra Studentersamfundet. De nesten sprekkmettes blad, Arbeiderbladet, skrev meget om de ledsagende omstendigheters ablativ, men ikke ett eneste ord fra foredraget! Norges Handels og Sjøfartstidende — ikke ett ord.

Vår spesielle venn — Friheten — ga et forbausende redelig referat. Bladet må ha skjønt at et svært hus, sardinpakket med flott akademisk ungdom som hylder en virkelig opprører så taket løfter seg — det kan man ikke neglisjere i disse tider . . .

Når bortsees fra Nationen, Dagbladet og Friheten, forsøkte ingen annen Oslo-avis å gi noe som lignet essens og gjenklang fra Jens Bjørneboes revelje på de ensomme — tilslutt seierrike avvikeres blodige skanser!

POTEMKIN

Det britiske imperiums undergang

I FRIA ORD skriver vår venn HMP, som vi også før har presentert for våre lesere, disse kloke linjer:

Vid krigsutbrottet 1939 stod det Brittiska Imperiet på sin höjdpunkt. I omfattning och befolkningstal var det då det största välde, som världen någonsin sett. Ett halvår tidligare hade Adolf Hitler som tysk statschef i en fredsvädjan till England utlovat, att han gärna ville ställa önskat antal divisioner av den tyska krigsmakten till britternas förfogande till försvar av Imperiet vilket Hitler ansåg vara ett av den västerländska kulturens oundgängligaste fundament. Londonregeringen visade hånfullt tillbaka denna framsträckta hand, ty Hitler hade som motprestation krävt, att han utan brittisk inblanding skulle få fri hand att göra upp räkningen med Västerlandets dödsfiende i öster — den ryska bolsjevismen — och på dess mark skaffa ökat livsrum åt Tyskland och Europa. Det kunde britterna icke gå med på — för dem innebar detta «planer på ett nazistisk världsherravälde!» Och därmed kom det andra världskriget just i den stund och på det sätt, som Lenin och hans lärjunge Stalin hade önskat och förutsett.

Och resultatet? — Vid krigets slut förklarade Winston Churchill, att han icke ämnade gå till historien som den mann som likviderat det brittiska imperiet. Han slapp ju också att göra det, ty det engelska folket i val var nog förtänksamt, att köra bort honom från rikets ledning omedelbart efter det han hälsats som alla tiders största brittiske statsmann och segerherre. Det blev istället WC:s efterträdare, herrar Attlee, Eden och Macmillan, som fingo ta på sig plikten att tjänstgöra som det brittiska konkursboets utförsäljare. De tvingades avskriva vad Churchill förslösat i världshistoriens onödigaste och vanvettigaste krig. En efter en föll juvelerna ur Imperiekronan: Indien, Pakistan, Ceylon, Västindien, Malacka, Sudan, Suez! Och nu knackar ödet på porten till Britanniens sista koloniala skans — Central- och Östafrika.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

BAK KULISSENE:

Frankrikes sammenbrudd

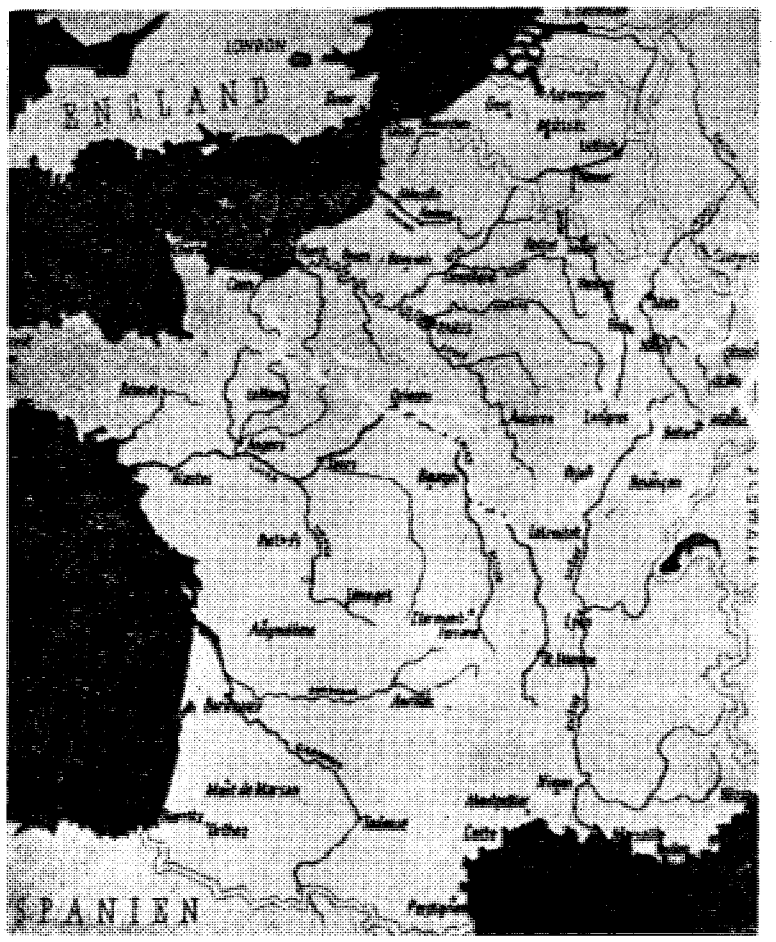

Situasjonen 17. juni 1940. Allerede 14. juni marsjerte tyske tropper gjennom Paris. Langs kysten har tyskerne trengt frem over Havre til Caen. Fremskutte tyske avdelinger fra Paris til Orleans har nådd det franske rustningssentrum Le Creusot. Verdun faller dagen efter Paris, 15. juni. Samme dag blir Maginotlinjen gjennombrutt på bred front syd for Saarbrücken. Nord for Mülhausen har de tyske tropper overskredet Rhinen, knust Maginotlinjen, mens et annet innbrudd har funnet sted gjennom den burgundiske port ved Belfort.

Hva nå, herr Churchill?

De må (pårny i bil) krysse jernbaneplassen, og nok engang ser Churchill flyktningeelendigheten, og her i en opphoping som ikke kan overgås. Uavlatelig strømmer regnet ned — og i vannstrømmene står tusener av mennesker sammentrengt foran stasjonsbygningen. De er kommet enten tilfots eller med tog og venter på nye tog som kan føre dem videre mot syd. Midt på plassen en brakke — her deler Røde Kors ut mat til flyktningene. Uendelige køer venter.

General Weygand, som krevet våpenstillstand.

Sporvognene kjemper seg med klingende klokker og sentimetervis ad gangen gjennom vrimlen. Det er bare med nød og neppe det lykkes politiet å lose bilene med engelskmennene over til Grand Hotel.

Hotelrestauranten i første etasje har ikke sin like vidt og bredt. De store vinduer i det lyse og rummelige lokale vender ut mot stasjonsplassen, og skyvedører gjør det mulig å dele det opp i mindre rum. Monsieur Feld har hentet innehaveren og denne har kalt sammen hele sitt personale — ialt to mann, en fornem hovmester og kelneren. Alle de andre er innkalt til krigstjeneste. Den fornemme hovmester og kelneren lukker skyvedørene og så har engelskmennene et rum for seg selv.

Men med maten ser det dårlig ut. Den engelske offiser som fungerer som tolk går gjennom spisekartet med hovmesteren, men stadig sier denne beklagende «Fini!» Det finnes ikke en eneste varmrett lenger — to kalde egg, men uten mayonnaise som forrett og så litt kalt kjøtt og ost — det må herrene slå seg tilfåls med. Mens de spiser sitter understatssekretær Baudoin taus ved siden av dem. Han ser ikke på det som serveres, **men stirrer ut** i luften. Han overveier: Hva kan der gjøres? Er det overhodet mulig å gjøre noe lenger?

Klokken kvart over tre er det magre måltid forbi og engelskmennene begir seg tilbake til prefekturet.

I prefekturets møtesal begynner kl. 3,30 de alliertes øverste krigsråd sine forhandlinger ved det grønne bord. Paul Reynaud, den franske ministerpresident er nå endelig kommet fra slottet Chissay. Ved siden av ham sitter Georges Mandel og general Weygand. Også marskalk Pétain og general Georges er kommet, likeså admiral Darlan. Av engelskmenn deltar: Churchill, Lord Halifax, Lord Beaverbrook, den engelsk luftfartsminister, general Ironside og to høyere offiserer. Som den første taler general Weygand - og gir nå engelskmennene på samme måte som ministerrådet iforgårs et bilde av den fortvilede situasjon. Påny taler han ganske rolig, ja kalt - men desto mere nedslående virker denne ubarmhjertige, saklige fremstilling. Han slutter: «Hvis det ennu kan reddes noe her, så må det være med engelsk hjelp. Vi trenger straks engelske infanteridivisjoner, artilleri og fremfor alt jagerfly og atter jagerfly!»

«Vi sender dere straks tre divisjoner med 72 kanoner!» sier Churchill.

«Er det alt?!» spør general **Weygand bitende.**

«Hva vil De egentlig?» sier Churchill heftig. «Jeg har selv ikke mere, men jeg forsikrer Dem om at i oktober får De 25 divisjoner til!»

«Det forekommer meg», bemerker Reynaud, «som om man gir en reisende som har forvillet seg i Sahara og holder på å tørste ihjel håp om at det sikkert vil bli regn om tre måneder!»

Churchill vender seg til general Weygand: «Herr general, tenk dog på forrige krig! Hvilke fortvilede situasjoner gjennomlevet vi ikke da, og dog vendte bladet seg til seir!»

«De mener sansynligvis, herr ministerpresident», svarer Weygand uten å nøle et sekund, «det øyeblikk da den engelske front på våren 1918 ble gjennombrutt av tyskere. Jeg tillater meg å minne om at vi da straks sendte dere 25 divisjoner til hjelp og derefter ennu engang 15 divisjoner — dessuten hadde vi ennu 10 divisjoner i reserve. Idag har jeg alt i alt som reserve ett eneste regiment, og det blir satt inn i de nærmeste timer. Ieftermiddag kaster vi våre siste stridsvogner inn i slaget — de kommer nye fra fabrikken og er ikke engang malt!»

General Weygand har disse tall så nøyaktig i hodet, fordi det var han som dengang, som Fochs generalstabssjef, bestemte overføringen av disse tropper, og for dette svar tier Churchill forlegen. Men Weygand fortsetter ubarmhjertig: «Undskyld herr Churchill — men dengang i boerkrigen da det tog De satt i ble stanset av boerne og De måtte stige ut sammen med Deres kamerater — hva annet hadde De da å gjøre da De så geværene og revolverne rettet mot Dem enn å strekke hendene i været?! Vi er nøyaktig i samme situasjon!»

Øyeblikket er kommet da det forekommer Reynaud gunstig å komme inn på det aller vanskeligste. «Hva ville England gjøre hvis Frankrike så seg tvunget til å slutte en separatfred?» spør han Churchill.

Churchill sitter der stor og tung. Han har halvveis lukket øynene. Han tier noen sekunder. Men han kan ikke unddra seg vekten av de kjennsgjerninger han

Forts. side 6

Paul Reynaud som drev et hemmelig spill med Churchill.

OLAF HOLM:

„SITUASJONEN"

«Nu går han under navn av mumie
og er derhos aldeles død».

I.

Vi fikk altså for en tid siden fra offisiøst om ikke offisielt hold fastslått gjennom Kringkastingen, at den berømmelige Elverums-«fullmakt» er avgått ved døden. Dødsattesten lød på: Dødfødt! Det samme gjorde som kjent professor Skeie oppmerksom på allerede i 1945. Senere har den skarpsindige prost Hedem påvist det samme gjennom sine brosjyrer. Disse er forresten å anbefale alle ønsketenkere som en grundig leksjon i logisk tenkning.

II.

Man må spørre, hva er årsaken til at man omsider har bestemt seg for å innrømme dette, etterat man nu har ridd høyt på denne «fullmakten» i mange år, og vel også etterhånden innrømmet at den er sørgelig misbrukt, endog mot bedre vitende. Sannsynligvis fordi man er kommet faretruende nær å måtte stå til regnskap for, hvorfor det stenografiske referat fra det stortingsmøte, hvor det påstodes at den var vedtatt, ble «rettet». Å rette Stortingets stenografiske referater mange år etter er oppsiktsvekkende. Meget oppsiktsvekkende.

III.

I stedet er det altså «situasjonen», som skal holde for som grunnlag for den menneskeforfølging», som har funnet sted etter okkupasjonen gjennom særdomstoler. Og har fortsatt utenom domstolene.

Frede Castberg utstedte dødsattesten.

Det er utformet derhen, at den utøvende makts resolusjoner må baseres på selve den situasjon, som ble skapt for vårt land den 9. april 1940. Den juridisk-teoretiske berettigelse av en slik lære i sin alminnelighet, kan de lærde studere. **Den ligger utenfor denne sak.**

Thi den situasjon, som man **påberoper seg, er følgende:** I erkjennelse av, at situasjonen ikke ga dette grunnlag for resolusjoner utover den i grunnlovens pargraf 17 bestemte ramme, ble det gjort et forsøk på å skaffe regjeringen fullmakt til å foreta slike skritt. Det gikk ikke. Det er dette forsøk, som nu erkjennes å være dddfødt. Stotinget var for våkent den gang. Regjeringen ble henvist til å holde seg til Grunnlovens skrevne ord. **Det er hva som ble fastslått på Elverum hin dag.**

IV.

Ingen forstod dette bedre enn regjeringen selv. Derfor påstod den i sin utlendighet likevel å ha fått den fullmakt som man forgjeves hadde forsøkt å skaffe den, og påberopte seg til den ende det stenografiske referat av forhandlingene. Så oppdaget den, at heller ikke dette var tilstrekkelig og så ble det stenografiske referat «rettet». Dermed gikk muligheten for å påberope seg det stenografiske ref. også ut av historien og det hele over i rekken av de «historisk kuriosa», som denne tid byr på.

V.

«Retts»-oppgjøret henger fremdeles i luften. Før eller senere må også det ned på landjorden, selvom det blir en gjentagelse av begivenheten på Hundorp.

Olaf Holm.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Okkupasjonshistorien bak kulissene:

Nasjonal Samling og arbeiderne

Av SIEGFRIED

IV.

Jeg har ved noen anledninger i denne artikkelserie nevnt det merkelige og frittalende blad NORSK ARBEIDSLIV, som LO's presseavdeling gav ut under okkupasjonen. Bladet, som utkom hver uke i stort ottesidig avisformat, startet 1. mars 1942, og gikk tildels ut i meget store opplag.

I dag da disse ting ligger så langt tilbake i tiden og både skolebøker og historikere vet å fortelle at i disse okkupasjonsår fikk ingen øve kritikk og alle måtte bare snakke tyskerne etter munnen, kan det ha sin interesse å friske opp litt fra lederne i NORSK ARBEIDSLIV. Disse små klipp, som alle stammer fra året 1943, forteller også litt om partiets sosiale innstilling.

Jeg kan kanskje begynne med å nevne bladets omtale av et anonymt brev redaksjonen hadde mottatt. I dette brev ble det påstått at bladet «skamløst går tyskernes erind». Redaksjonen peker på at brevet dessverre er anonymt, så det ingen anledning har til å svare brevskriveren direkte. «Muligens har brevskriveren trodd at Norsk Arbeidslivs redaksjon er et slags politikammer, som en må omgåes forsiktig for ikke å komme i heisen», skriver bladet. En kan jo tiltro disse tyske hjelperne alt.

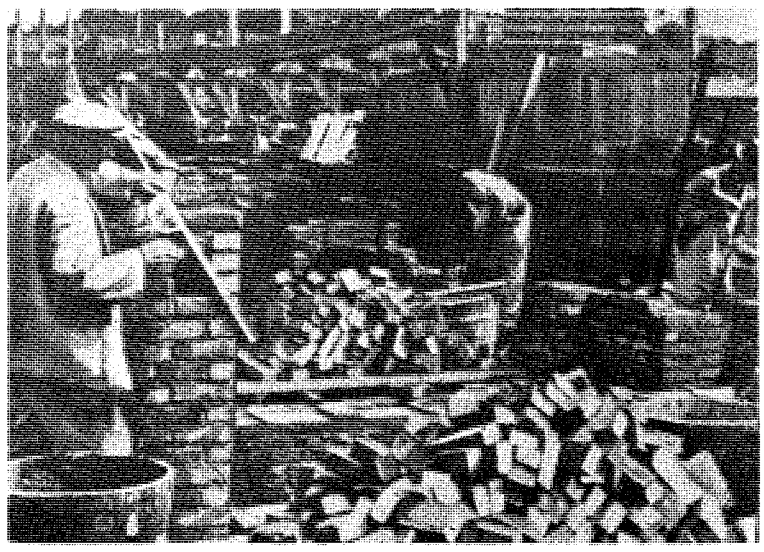

«Og derved er vi ved sakens kjerne. Norsk Arbeidsliv går tyskernes erinder, mener han. Gjør vi det? Hvis det var tilfelle, da har vi handlet galt. Da har vi ikke bare misforstått vår misjon, men vi er direkte skadelige tåper. Vår oppgave er nemlig å fremme norske interesser. Og det har vi trodd at vi etter omstendighetene og evner har gjort. Vi har levd i den tro at vi har bragt også leserne til å tro det samme. De har jo hatt syn for sagn.

Det er sikkerlig mange dyktige folk både i og utenfor Norge som varetar tyske interesser. Først og fremst tyskerne selv. Men vi har ikke den oppgaven. Hvis tyske og norske arbeidsinteresser og sosiale interesser står mot hverandre, da hevder vi de norske interesser så uavkortet som det er gjørlig».

*

Bladet irriterer seg over myndighetenes hemmelighetskremmeri og skriver: «Det vi forlanger er imidlertid orden, rettferd og sunn fornuft i tiltak som gjøres, og vi er nå en gang slik innrettet at vi gjerne vil vite hvorfor de forskjellige tiltak treffes. Vel er det så at vi ikke tviler på at de som har fått et embede også har fått den nødvendige forstand til å bestyre det, men vi andre har også i alminnelighet fått så pass mye forstand utlevert at vi gjerne vil ha rimelige fokrlaringer på det som skjer. Den nødvendige vekselvirkning her mellom folket og de styrende av alle kategorier tror vi er både nyttig og nødvendig hvis vi skal komme i tritt og takt. Vi forstår utmerket godt at det er ting og spørsmål som ikke kan være allemannseie i tider som disse, og vi ser også klart svakheten i det demokratiske system på dette område, men når enhver liten byråkratisk snilefisk vil lage krigsviktige spørsmål ut av de selvfølgeligste ting og skjule sine tåpeligheter bak en mis-

(Forts. s. 7)

En av okkupasjonstidens plakater fra LO. Den krever at ikke bare arbeiderne skal bære byrdene.

O. K.:

Noen betraktninger omkring den kommunistiske idé

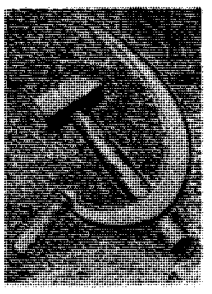

Som faktisk er rettesnoren for Vesten like vel som for Østen

Vi har i dag to store verdensriker som begge bekjenner seg til kommunismen — Moskvariket og Pekingriket. Til det kommer at også FN lanserer de kommunistiske idéer uten å nevne idéene ved navn. Det kunne derfor kanskje være av interesse å undersøke litt nærmere hva den kommunistiske idé går ut på.

Stalin har definert begrepet i sin tale på den 8. sovjetkongress. Han sa her:

«I kommunismens høyeste fase er det herskende prinsipp: enhver yder etter sine evner, enhver får etter sine behov».

Det samme sier Bucharin i sin bok Kommunismens ABC: «Hvert produkt kommer til å finnes i rikelig mengde, og enhver vil kunne ta så meget som han behøver».

I det kommunistiske samfund skal det ikke være noen sammenheng mellom produksjonsinnsats og lønn. Menneskene skal få produkter etter behov, og ikke i forhold til det arbeid de yter.

Idén er ikke ny. Den er meget gammel. Vi finner den igjen hos en jødisk sekt, nemlig Esséerne, før Kristi fødsel.

Flavius Josefus, en jødisk historieskriver som levde under keiser Titus og deltok i jødenes krig mot romerne år 70 e. Kr., har i sin bok av samme navn, skildret Esséernes samfunnssystem. Han skriver: «Det er en lov blant dem, at når noen går inn i deres samfund, skal han gi hva han eier til felles bruk, så at der ikke er noen som enten lider nød eller har overflod, men de har alle ting felles, for at de kan være brødre».

Esséernes samfunnssystem ble opptatt av de første kristne, før Paulus.

I Apostlenes gjerninger heter det: «Og alle de troende holdt seg sammen og hadde alt felles, og sine eiendeler og sitt gods solgte de og delte det ut til alle, ettersom noen hadde trang til».

Der står også en beretning om et ektepar Ananias og Saffira, som gikk inn i samfundet. De solgte sin eiendom og etter lovene skulle de levere alt til menighetsforstanderen. Men de leverte ikke alt. De beholdt noe for seg selv. Det ble forhør. Og enden ble at de begge to døde.

Vi ser i denne beretning kommunismens skyggesider i et nøttskall.

I et hvert kommunistisk samfunn oppstår det med en gang tre grupper, eller klasser. Den første er de som har materiell fordel av å gå inn i samfundet, de som produserer mindre enn de får, behovsklassen.

Den andre klassen er den som får lavere levestandard enn før ved å gå inn i samfundet. La oss kalle den giverne eller produksjonsklassen.

Og til slutt de som får i oppdrag å ta eller få fra produksjonsklassen og gi til behovsklassen. La oss kalle dem fordelerne. Vi får da, behovsklassen, produksjonsklassen og fordelerklassen.

Forts. s. 8

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4).

her er stillet overfor, og han svarer: «De kan være forsikret om at England da ikke vil overfalle dere evig med bebreidelser. Vi vil ikke gjøre det enda vanskeligere for en forbundsfelle som har vært uheldig — —». Men så reiser han seg. «Undskyld, mine herrer, men vi vil gjerne ha et kort separatmøte!» Engelskmennene går samlet ut, og da regnet har hørt opp, går de ned i haven, hvor de spaserer opp og ned og snakker halvhøyt sammen.

Også franskmennene har forlatt møtesalen. Idet Reynaud kommer ut i korridoren styrter en av hans sekretærer bort til ham: «Herr ministerpresident, herrene Jeanneny og Herriot må absolutt snakke med Dem!» Den ene er senatspresident, den annen president i deputerkammeret, og Reynaud benytter pausen til å ta mot dem sammen.

«Hvorledes går det? Hvorledes går det?« spør de hurtig.

«Elendig», svarer Reynaud. «Weygand og Pétain er for våpenstillstand».

Da springer de to partipolitikere fortvilet opp. «Utelukket! Utelukket!» roper Jeanneny, og Herriot smeller med ordene som om det fremdeles gjaldt å vinne en seir i deputertkamret: «Det kan kamret ikke godta! Kamp til slutten er den eneste løsning!» Og begge to overgår hverandre i heftige bebreidelser mot generalene.

Da ringer telefonen. Ministerpresidenten tar mikrofonen. Politipresident Langeron i Paris er på tråden: «Herr ministerpresident, tyskerne har nærmet seg Paris fra sydvest og marsjerer nettopp inn i byen!»

Ministerpresidenten gjentar beskjeden for de to politikere — og da blir de tause. Paris tapt — De forlater rummet som tilintetgjort.

Herriot, som Churchill engang hadde utsett til Daladiers efterfølger, fordi han kjente ham som en ubetinget og hensynsløs tilhenger av krigen mot Tyskland, forlater prefekturet. Som i Paris når han på «store dager» kom fra Elysée eller kamret, styrter journalistene seg over ham nå også: «Hva er iveien? Hvorledes går det?»

Det er ikke lenger tiden for patetiske taler, som han engang eksellerte i, men patetiske fakter kan den gamle politikkens skuespiller fremdeles gjøre. Han skyver de spørende fra seg med tragiske geberder og deklamerer mens tårene ruller ned over kinnene på ham: «Mine barn — — mine stakkars barn — — for en sorgens dag — — ja, mine herrer: en sorgens dag — — Paris — — Å, Paris». Og han fjerner seg hulkende.

Franskmennene — ministerpresident Reynaud, Mandel, Weygand, marskalk Pétain og de som ellers deltok i forhandlingene — er klokken fem om eftermiddagen pårny samlet i prefekturets møtesal. Men engelskmennene går fremdeles opp og ned i haven. Franskmennene kan se dem fra vinduet i annen etasje. Forskjellen mellom Churchill og Halifax er grotesk — den ene tykk og kraftig, over det gretne ansiktet en stor grå hatt med bred brem, stadig dampende voldsomt på sin sigar —, den annen lang og tynn, med bart hode, om halsen en gasmaske, med venstre arm lammet og ubevegelig, også han på sin milde og vennlige måte rystet av de uhørte begivenheter. Bak dem de engelske offiserer med sine luer med skarlagenrøde bånd.

Nå kommer engelskmennene opp trappen og trer påny inn i salen. Deres svar er meget kort: de vil ikke overvære ministerrådsmøtet som de er bedt om å komme til — dette er et møte i det øverste krigsråd —, men straks fly tilbake til London.

Meningen med denne forbløffende avgjørelse er tydelig. Engelskmennene finner det best å unddra seg ansvaret for Frankrikes tilintetgjørende nederlag. Likeoverfor den kjennsgjerning som de har måttet tilstå overfor general Weygand og Pètain, at de ikke vil sette inn hverken divisjoner eller fly i en sluttkamp i Frankrike, og at det da ikke står annet tilbake for Frankrike enn å strekke våpen — trekker de seg bort for å undgå å måtte godkjenne denne slutning.

De bryter opp, og idet Churchill i korridoren ennu en stund blir stående i samtale med Reynaud og Mandel, blir rimeligvis møtets viktigste beslutninger fattet — for i dette øyeblikk er begge de to «harde», som ubetinget vil fortsette krigen, undsloppet de militæres kontroll. Her må da, som senere begivenheter viser, planene for et nytt spill av Reynaud og Mandel mot det egne ministerråd og mot Weygand og Pétain være trukket opp.

Foran prefekturet står nå den britiske ambassades store bil, og i den tar Churchill, Halifax, Beaverbrook og general Ironside plass. Efter kort tids kjøring kommer de til flyplassen. Nå er man rustet for å motta dem i motsetning til da de kom: en flygeneral og flere høyere offiserer hilser dem — men Churchill tar bare til hatten — uten å ytre et ord går han til flyet. Går han bare i tanker? Eller viser han på dette vis sin misnøye med øverstkommanderende for den franske hær, som ikke vil kjempe mere fordi hans hær ikke *kan* kjempe

Churchill stiger inn i det ene mere.

fly, Lord Halifax i det andre. De to ministre bruker aldri samme fly. Propellene begynner å surre, og så tar maskinene til å rulle, de hever seg og flyver vekk ledsaget av seks Hurricanes. Den direkte vei til London ligger i nordlig retning — men de flyver langt mot vest for å komme undav de tyske fly.

(Neste gang: *Skuffelse*).

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Bjørneboes foredrag - -

(Forts. fra side 1)

egen gruppe som handler urett, da skal man være tro imot den. Man skal slutte opp om sin egen rase, sin egen religion — man skal inntil sin dødsdag være trofast imot alt som består, imot alt som besto da man ble født. Man skal være trofast imot alt dette som *andre* har funnet på, som *andre* har besluttet, som *andre* har trodd, for at tingene forblir uforanderlige inntil verdens ende. Alt må i all evighet bli som det er.

Det er besynderlig dette: Man skal være trofast imot andres tanker.

På ethvert tidspunkt tror menneskene at nu har man funnet den evige og gyldige form; i religion, i vitenskap, i samfunnsdannelser. Å sette seg opp imot flertallsmeningen på disse punkter er — og har alltid vært — et forræderi.

Det er her iaften nesten ikke nødvendig å føye til at alle fremskritt, all utvikling, all kultur, all frihet, skyldes slike forrædere. Det skyldes at enkelte har sveket sin gruppes interesser, og valgt seg en større målestokk. Enkeltmennesker har brutt ut av kollektivmeningene, de har forrådt sin gruppe og spottet Gud ved å hevde at deres egen, ensomme, avvikende mening var den rette.

Man må aldri glemme at verden som den er i hele sin samfunnsstruktur er skapt av Gud. De bestående former er hellige. Og en logisk konsekvens av dette er at det i denne beste av alle verdener går det den gode godt, og den dårlige dårlig. Jo bedre og verdifullere et menneske er, desto høyere oppe befinner det seg i den offentlige administrasjon, desto bedre hus har vedkommende, desto høyere gasje har han, desto høyere står han sosialt. Den eneste målestokk som i virkeligheten gjelder i dag, det er vår suksess, vår sosiale og økonomiske fremgang. Andre normer enn berømmelse og penger har vi ikke.

Vår gjengse *moral* blir også deretter.

Hva vi kaller «moral» består i at vi ved enhver anledning setter de konvensjonelle hensyn høyere enn de menneskelige hensyn. For den religiøst troende består moral i at han undertrykker sin tvil, sin skepsis. I moralens navn undertrykker han sin trang til å spørre, han ser det som sin største dyd å ødelegge sin intellektuelle redelighet. Det samme gjelder den politisk troende; han betrakter det som sin «moral» å følge en partilinje som andre har tenkt ut for ham. I samme øyeblikk han begynner å tenke selv, blir han en paria, en frafallen, en apostat. Han blir forræder, en sviker — han har sveket den kollektive mening, sveket de tanker som en annen har tenkt for ham. I den grad han derimot lydig og autoritetstro følger andres tanker, mottar han anerkjennelse ovenfra. Og man må jo her føye til at for de fleste mennesker føles anerkjennelsen ovenfra og fra gruppens side som langt behageligere enn den tvilsomme fornøyelse det er å tenke selv. Så når man har valget mellom den relativt anstrengende virksomhet det er å tenke på egen hånd, og mellom den langt mindre anstrengende ting å motta ros og anerkjennelse, da faller valget i alminnelighet ikke tungt.

Og i tillegg til dette har man den gode samvittighet ved å være en del av et kollektiv, og ved å vite at man er trofast imot det.

Uttrykket «intellektuell redelighet» skriver seg fra Nietzsche, og han kaller det «den yngste dyd». Man kan med full rette bruke nettopp adjektivet «yngste», fordi det er denne dyd, den intellektuelle redelighet som har skapt den yngste av de eksisterende kulturer, nemlig den nuværende, den moderne europeiske kultur, den kultur som vi nu ser gå i oppløsning omkring oss.

Til uttrykket «den intellektuelle redelighet, den yngste dyd» kan man knytte et annet Nietzsche-ord: «Det er en dårlig elev som alltid forblir trofast mot sin lærer», fordi en anstendig grad av intellektuell redelighet alltid *må* føre til brudd med vår barnelærdom, og med vår intellektuelle barnetro, allerede fordi tiden går. Den nedarvede visdom må på grunnlag av nye erfaringer revideres og utvides, — vi må svike våre fedres dogmer for å komme videre. Ellers er vi åndelig talt en bortkastet generasjon.

Ingen vet vel bedre enn nettopp studenter, hva en «dårlig elev» i Nietzschesk forstand vil si. Dessverre er det for det meste nettopp de elever som i borgerlig, tradisjonell forstand er de «gode» elever, de snille, de lydige, de trofaste. Allerede på folkeskoletrinnet gjør disse elever som Nietzsche ville kalle «dårlige» seg gjeldende, de blir hurtig en maktfaktor, fordi de er i overveldende majoritet. I gymnasiet dominerer de, og som studenter kan man gjenkjenne dem på det intellektuelle hundeblikk, hvormed de følger sin professor. Man har på tysk et glimrende uttrykk for tilstanden, det heter «Professorenliebe» — professorkjærlighet, og den rammer kvinner så vel som menn. Den betyr det livsvarige åndelige kjærlighetsforhold til læreboken, den livsvarige tro på ethvert dogme.

Det er ikke disse elever som har holdt verden i bevegelse eller bragt den videre. Men de blir trofaste embedsmenn. De er imot enhver forandring som ikke har en solid majoritet bak seg. Til slutt dør de av lang og trofast tjeneste. Vi skal ikke si noe ondt om dem her.

De er ikke aftenens tema.

Temaet er *svikeren*, den troløse elev, han som forråder sin lærer og velger sin egen visdom, han som Nietzsche ville kalle den «gode» elev. Det er mannen man aldri kan være sikker på, aldri helt stole på, han som sviker sin gruppes interesser for en riktig tanke, som går ut av sitt politiske parti, når han ikke lenger tror på det, som går over til fienden, hvis han mener at fedrelandet har urett og fienden rett, kort sagt mannen som tror på sine egne øyne og sin egen tanke, og som tar denne tro alvorlig.

Ingen borger i landet er så hatet av autoritetene som ham. Det er noe forferdelig anstøtelig ved ham; og han er dømt til døden og henrettet på kors og galge og bål tusener av ganger. Men han er udrepelig.

Han har skrevet seg ut av de kollektive meningsgrupper, forrådt det vedtatte, og det er forargelsesvekkende nok. Men det er ikke det verste; hans mest anstøtelige egenskap er hans selvrettferdighet; han ser verden fra et annet synspunkt enn andre og anstendige mennesker gjør, og i hans øyne er det ikke han som er forræderen, men tvert imot de andre. Sett fra hans hjørne av verden, har *de andre* sveket sin første og største plikt; å bruke øynene til å se med, ørene til å høre med, og hodet til å tenke med. Sett fra *hans side* har de andre forrådt sin egen menneskelighet, gang etter gang sviktet seg selv, og fulgt autoriteter og massetenkning, forrådt sannheten til fordel for gruppeinteresser, forrådt den enkelte til fordel for flertallet.

(Forts. neste nr.)

Tannlege
MARTIN KJENDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAANSEN
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW
TANNHELSESTUE
Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsmindo

FORBUNDET

minner om kontingentinnbetaling

for inneværende år. En er også takknemlig for stønad i annen form.

Sekretæren.

Arkitekt
HUSTAD
Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Aldri glemme — aldri tilgi

Det jødiske bidrag til fremme av fred og forsoning

På alle hold i gode gamle Norge er det naturligvis stor og alminnelig medynk med jødene. Så stor er denne medynk at ikke en sjel reagerer når den nye jødiske stat, eller folk som er knyttet til den intimt, begår mord, bortførelser eller uforskammet innblanding i andre folks indre affærer. Alle norske aviser skriker opp om en beruset tysker som under trykket av all den ensrettede demokratisme skjeller ut jødene på en kneipe, men ikke en sjel løfter på øyenbrynene engang når de jødiske blad verden over, særlig i Argentina, eksellerer i hat og hets og skjellsord.

Som en liten prøve på dette det uskyldig forfulgte folks eget sprogbruk og egen innsats for fred og forsoning mellom menneskene, bringer vi her et utdrag av «Die Jiddische Zeitung» i Buenos Aires for 24. april 1960:

Hvor meget man også snakker og skriver og gråter på grunn av de 6 millioner av våre brødre, som «Imischen» (utskuddet) Hitler har myrdet, så er det likevel for lite. ITA (Israelsk telegrafagentur) meddeler at Israels president Ben Zvi har forlangt at ordene «tyske mordere» skal byttes om med «nazimordere» i fordømmelsesbønnen, som i disse dager blir fremsagt i alle jødiske menigheter. Dette ønske er imidlertid blitt skarpt bekjempet av rabbinatet i Jerusalem. Også skarpe protester mot dette ønske av Ben Zvi er blitt offentliggjort i jødiske aviser. Vår «Daia» har for år siden utgitt en sang «Si og glem ikke», men den blir ikke meget sunget. I hvert jødisk hus må på minnedagen for Warzavaheltene de «6 lys» tennes, et minne om de 6 millioner menn, kvinner og barn av vårt folk, som de brune utskudd har slaktet ned. Herunder kan Ben Zvis salvelsesfulle ord bare ergre oss. Vi må aldri glemme våre slaktede brødre og heller ikke tilgi. Det skal være vår lov. Talemåtene om at tyskerne forbedrer seg er bare tomt snakk. De var og forblir det de alltid har vært, fremmede og fiendtlige overfor oss.

Undervisningsministeren i Vest-Tyskland forsikrer riktignok at ungdommen i alle skoler skal få høre om alle Hitlers redselsgjerninger, **enten foreldrene vil det eller ikke**! Skulle det hjelpe noe, spør vi? Barna skal **bare** høre om foreldrenes forbrytelser! Rabbiner Marx fra New York, som nylig har besøkt Tyskland, sier: «Tyskerne vil med glede glemme alt, men vi må ikke glemme, men gjøre alt for å hindre en gjentagelse av det som skjedde. Det tyske barn trenger over hodet ikke å få vite at Hitler bygget autobanene, at han avskaffet arbeidsledigheten, at arbeiderne i Tyskland følte seg vel på hans tid — alt dette er unødvendig. Han må fremstilles for barna som et vilt dyr, som drepte 6 millioner uskyldige jøder og har lagt på sitt folk byrden av en evig skyld overfor menneskeheten. Altså, glem aldri hva denne Imisch (utskudd) har gjort vårt folk og fremdeles kan gjøre efter at han er død.»

*

Kommentarer overflødig for normale mennesker.

X.

NS og arbeiderne — —

(Forts. fra side 5)

brukt taushetsplikt, så reagerer det norske folk sunt og naturlig.

*

Når det gjaldt fremtidsmålene skrev bladet redaksjonelt bl. a.: «Forholdet er jo det at det ikke er noen som er dummere hverken av dem som styres eller av dem som blir styrt, enn at de klart innser at noen dyptgående eller avgjørende endring i den økonomiske struktur har det ennu ikke funnet sted hverken her hjemme eller i noe annet land siden forrige verdenskrig. Kapitalismen i alle dens avskygninger rår nå som før overalt, selv om man har opplevet visse tilløp i retning av å gå til storm mot den faste borg. Og krigen med dens krav og vanskeligheter har snarere vendt utviklingen i den annen retning. Det konstateres med rette at levestandarden er senket og at belastningen på det arbeidende folk på mange måter har vært urimelig stor. Samtidig tar kapitalistiske utskeielser nye og groteske former».

Etter å ha pekt på at en naturligvis ikke kan unndra seg de byrder en verdenskrig legger på menneskene, fortsetter bladet: «Men vi krever at hvert stykke brød vi ofrer, hvert trinn nedad vi tar når det gjelder levestandard og fordringer til livet, hvert arbeidstak i samfundets tjeneste, også skal føre oss trinn for trinn oppover mot de store sosiale mål: utryddelsen av det kapitalistiske system som står og faller med det nåværende negative pengesystem».

*

Litt senere skriver bladet bl. a.: «Vi hører til dem som aktivt går inn for at den nye tid virkelig skal bli en ny tid, og ikke en oppfernisert variasjon av den gamle. Vi er ikke så ubegavet at vi ikke ser feil som begås av mennesker som svikter. Heller ikke er vi så slette at vi ikke ofte føler oss skuffet over ting som skjer. Men nettopp derfor føler vi moralsk forpliktelse til å søke å råde bot på det ved selv å gjøre hva vi kan for å fremme det vi anser er rett og riktig. Vi kan kanskje si det slik at vi ikke er modige nok til å rømme fra ansvaret ved å slutte oss til de negative utenforstående politikeres kannestøperlaug. Heller ikke om frontene vakler under hordenes stormløp».

I en stor artikkel går bladet så til angrep på de nasjonalsosialister, norske eller tyske, som svikter:

«Vi regner oss for å være et organ som har både rett og plikt til å tale på vegne av de brede masser på begge sider av den store kløften — blant annet fordi vi ikke anerkjenner kløfter av hat og intoleranse når det gjelder et folks livsinteresser — og i dag taler vi til dem som kaller seg nasjonalsosialister, enten de er norske eller tyske, enten de sitter i høye eller lave stillinger i parti og stat, eller de bare har høve til å praktisere den nasjonalsoisalistiske livsinnstilling i sitt daglige sivile arbeide. Vi ber dem huske på visittkortet på ryggen. Vi ber dem ikke glemme at nasjonalsosialismen er det de selv gjør den til i sitt daglige virke, og at selv krig og vansker ikke er undskyldninger for å gå på akkord med den tro de kjemper for.

Her i landet har vi vel lov til å regne oss for noe av noviser når det gjelder nasjonalsosialismen. Derfor er det også naturlig at det norske folk i første rekke har sine øyne rettet mot de tyske nasjonalsosialister, for å se hvorledes de praktiserer sin nasjonalsosialisme i det daglige liv. Ikke når det gjelder ord i skrift og tale, men når det gjelder deres rent personlige innstilling. For en nasjonalsosialist er og blir nasjonalsosialist i all sin ferd enten han har sitt daglige virke i Tyskland, i det svarteste Afrika eller i det høye Norden. Han er den moderne korsridder som er dradd ut for å redde en syk verden gjennom sin kamp og sitt personlige eksempel. Han er personlig ansvarlig for om hans hellige tro skal kveles i egennyttens ugras eller skal formå å skape en verden av sosial rettferd og høye idelaler.

Vi ber på vegne av det norske folk både de norske og de tyske nasjonalsosialister om et øyeblikk å tre ut av ideologiens vakre bjerkelunder og kaste et blikk på det levende, lidende liv rundt omkring seg. Kast et blikk inn i de tusener av norske hjem som kjemper en daglig, fortvilet kamp for eksistensen, tenk på de ulykkelige familier som har mistet sitt hjem og er blitt presset inn i beklagelige og uverdige forhold, tenk på alle dem som på en eller annen måte er blitt rammet unødig hårdt av krigens følger. Det som foreløpig må så være er det intet å gjøre ved, men det skader ikke at hver enkelt spør seg selv om han personlig har ofret og resignert for ikke unødig, og av selvisk, unasjonalsoisalistisk grunn å ta noe fra germanske folkefeller, som kanskje ikke i dag forstår hva kampen egentlig gjelder og viser uforstand og til og med ond vilje, men som dog kan reddes for fremtiden gjennom nasjonalsosialistenes eget lysende eksempel i en tung tid.

Vi vet det er vanskelig å gi avkall på personlige fordeler. Vi vet at det vanskeligste bud nasjonalsosialismen stiller oss er dette med fellesnytten foran egennytten. Men vi vet også at dette er grunnkjernen i det nasjonalsosialistiske program. Og vi vet at disse retningslinjer ikke stopper ved landegrenser, kontinentgrenser eller partigrenser. Hva skulle en ellers ha å bygge fremtiden på?

Sist, men ikke minst, vet vi at storparten av våre lesere vil mene at slikt noe kan en da umulig ha lov til å si i «den nasjonalsosialistiske terrorstat», og at dette blads ansvarlige redaktør derfor neppe kan bli stort eldre hverken som redaktør eller som menneske. Vi går ut fra at vi på denne måte har demonstrert overfor våre hundretusener av lesere, at det er en infam britisk løgn at nasjonalsosialismen ikke overfor sine tilhengere både i det stille og i åpen skrift og tale krever redelighet og hederlighet og nasjonalsosialisme i stort og smått, i offentlig virke og i det private liv».

*

Julen 1943 hadde bladet følgende lille julebetraktning: «Alle er sikkert klar over at noen jul i vanlig forstand kan det ikke bli i år. Hvorledes skulle det også kunne bli det når hvert eneste menneske plages av sorger og savn og bekymringer, ikke bare for dagen, men også for fremtiden? Når hvert eneste menneske må spørre seg selv med gru og redsel hva fremtiden vel kan bringe? Når store verdensbyer med tusener på tusener av små menneskehjem forvandles til rykende ruinhoper, når all verdens kløkt og kraft bare blir brukt til en eneste ting: å finne måter og midler til mest mulig effektivt å tilintetgjøre alt og alle, når de enkelte menneskers liv og skjebne ikke teller mer i ødeleggelsens inferno?

Nei, noen vanlig jul blir det ikke i år. Det blir en alvorets jul og kanskje også en ettertankens jul, fordi sorger og lidelser har evne til å modne og avklare tanker og meninger som vi kanskje har godtatt litt for lettvint og kritikkløst i den lengst svunne tid da det gikk an å ønske hverandre en «gledelig jul».

Vi vet ikke i dag om det noensinne kan bli en slik gledelig jul i gammel forstand mere. Vi synes nesten det er utrolig oppe i all ødeleggelsen og hatet. Og dog vet vi at en gang vil verden — eller iallfall det som er igjen av den — falle til ro igjen og bli normal. En gang vil alt det hat og all den forvirring som fyller våre hjerter svinne. Vi vil se tilbake på denne tiden som en ond og grusom sykdom som herjet oss og vi vil se at de uhyrer som vi kjempet mot i våre feberdrømmer var våre brødre. Det skader ikke å tenke over at vi engang skal stå til regnskap overfor oss selv for de følelser som fyller oss i dag og for de gjerninger vi begår i dag. Måtte vi på denne regnskapens dag slippe å vike tilbake i avsky for oss selv. Måtte vi slippe å rote i ruinene av det vi ødte i blindt hat og uforstand.

Krigen kommer til å gå sin blodige og ubarmhjertige gang denne jul som den forrige. Vi får heller ikke i år se opfyllelsen av julens evangelium om fred på jorden. Men kan vi ikke allikevel hver eneste en av oss gjøre noe for å skape fred i våre hjerter? Kan vi ikke prøve å se på vår bror med forståelse istedenfor med blindt hat? Kan vi ikke gi plass for en aldri så liten tanke om at vi egentlig ikke noen av oss er så onde som vi skaper oss, men at vi med våre store ord og klippefaste meninger når alt kommer til alt kanskje mere er blinde redskaper for begivenheter som har tatt makten fra oss, enn villedende, målbevisste aktører?

Vi lengter alle etter freden, men denne fred kommer ikke et skritt videre om norske kultursteder brenner og norske broer spenges, om vi øder norske verdier og setter norske liv på spill. Vi er et lite folk hvis meninger og handlinger ikke teller med når de store avgjørelser faller. For oss er det intet annet tilbake enn å bære vår skjebne med fatning og å bevare troen på fremtiden mens vi sysler med vår daglige dont så langt krigen tillater det. Og det som er vår eneste og store oppgave er å bevare norske liv og norsk eiendom så langt vi kan, å forsvare norske interesser ved å vise samhold og disiplin, å skape nye verdier for fremtiden og freden gjennom godt og trofast arbeide hver på vår plass.

Vi kan ikke ønske hver andre en gledelig jul som vi gjorde det før, vi kan ikke få oppfylt juleevangeliet om fred på jorden, men vi kan be Vårherre om å skjenke oss fred og fordragelighet i våre hjer-ter».

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Englands spill -

(Forts. fra s. 1)

re begav Rickman seg sammen med de andre til Öxelösund. Til slutt fikk han imidletid ordre om å oppgi sabotasjeplanen.

Som retten fremholder i sin dom, er det bevist at i tiden mellom slutten av januar eller begynnelsen av februar og til april 1940 laget de britiske statsborgere Rickman og Biggs, og videre Elsa Johansson og den tyske statsborger Behrisch en sammensvergelse i Stockholm. Hensikten var at de med sprengmidler, som Rickman hadde fått av en repr. for en fremmed makt, skulle ødelegge to av de krananlegg som ble benyttet i Öxelösund til innlasting av jernmalm, for således å legge hindringer i veien for malmeksporten. For dette formål, såvelsom for andre forholdsregler i den fremmede makts interesse, bl. a. en viss **propagandavirksomhet** betalte den fremmede makt i forskjellige rater 35.000 kroner til Rickman. Av dette beløp fikk Behrisch utbetalt 10.000 kroner, hvorav han beholdt 4.000 kroner for seg selv.

Etterat Rickman hadde tatt på seg å arbeide til fordel for den fremmede makts interesser i vårt land (Sverige), besluttet han sammen med Biggs og Elsa Johannsson å gjennomføre den foran nevnte sabotasjehandling. Behrisch, som deltok i forhandlingene herom, erklærte seg rede til å delta. For å undersøke mulighetene for sabotasjevirksomhet, begav Rickman, Elsa Johannsson og Behrisch seg til Öxelösund. Bilturen ble på Rickmans ønske gjentatt kort etter. Denne gang deltok foruten Rickman og Behrisch også 2 andre personer. I bilen ble det tatt med 4 kufferter med sprengstoff, noe som ville være tilstrekkelig til å gjennomføre ødeleggelsen. En fikk imidlertid heller ikke denne gang gjennomført den planlagte sprengning. Heller ikke ved en senere reise til Öxelösund, som Rickman, Behrisch og en tredje person deltok i, ble det gjort noe forsøk..

Under disse reiser var det Behrisch som studerte tennanordningene. Ved tilbakekomsten meldte han hver gang at planen ikke hadde kunnet gjennomføres. Forsøkene ble nå innstillet en tid. Da man igjen tok planen opp i annen halvdel av mars 1940, erklærte Behrisch at han ikke ville ha mere med saken å gjøre.

Så fikk Rickman 1. april en telegrafisk ordre fra den fremmede makt om nå endelig å handle. De to følgende dage reiste han og Elsa Johannsson sammen med tre andre personer til Öxelösund for på stedet å studere mulighetene for sprengningen. Denne gang ble det ikke tatt med sprengstoff. Dagen deretter kom det en ny anvisning fra den fremmede makt, hvorefter sprengningen definitivt ble avblåst. Av disse grunner ble det senere ikke foretatt noe mere.

Med hensyn til anklagepunktet om at Rickman også hadde fått penger av den fremmede makt for å drive propaganda, så skjenket retten ingen tiltro til Rickman's påstand om at han ikke hadde hatt til hensikt å skade vårt land (Sverige).

*

Så langt rettsreferatet i den svenske avis. Vi vil for vår del henlede oppmerksomheten på den eiendommelighet at sabotasjehandlingen mot den svenske malmeksport ble planlagt i februar 1940, omtrent samtidig med Altmarkaffæren, og at sabotørene fikk ordre 1. april 1940 om straks å sette igang med den sprengning det var betalt for, mens det 4. eller 5. april kom kontraordre og hele sprengningen ble avlyst. Hang ikke dette sammen med at det planlagte britiske angrep på Norge var rede til å settes i gang, hvorefter man mente å komme i den situasjon selv å kunne tvinge Sverige til å oppgi malmeksporten?

Noen betraktninger — —

(Forts. fra side 5)

Vi ser i beretningen hvordan produsentene forsøker å stikke unna litt. I et moderne kommunistisk samfund kalles dette korrupsjon og sabotasje.

Vi sr også fordeleren, hvordan han får rett over andre mennesker.

På tross av at ekteparet Ananias og Saffira har gitt bort nesten alt det de eier, så får likevel forstanderen i menigheten rett til å forhøre dem og dømme dem. Og det ulykkelige resultat blir døden.

I det moderne kommunistiske samfund er det partiet som inntar forstanderens plass. Partiet får rett til å frata produsentene så stor del av profitten som det ønsker, og å straffe dem som forsøker å stikke noe unda.

Partiet, forstanderen, eller «den nye klasse», som Milovan Djilas kaller fordelerklassen, får uhyre stor makt, som de kan bruke til å gjøre de beste og mestproduserende mennesker til slaver..

Den tredje klasse, som får mere enn den produserer, forstår det selv, og missunner de som gir. Å ta imot mere enn man gjør rett for, skaper hat, ikke takknemlighet.

Det kommunistiske samfundssystem førte ikke frem for 2000 år siden.

De første kristne forlot teoriene. Siden ble det prøvet igjen i klostrene.

Det kan føre frem blant enkeltindivider, som i kloster eller i fengsel. Men så snart familien kommer inn, så slår systemet klikk.

Menneskene elsker sine egne barn høyere enn andres, og sørger for s i n e først.

Og kommunismen fører alltid med seg disse tre klasser: behovsklassen, produksjonsklassen og fordelerklassen, og alltid oppstår maktkonsentrasjon, korrupsjon og sabotasje.

Dessuten skaper den en stadig økende menneskemengde, som krever av andre at de skal gi dem en høyere levestandard enn de kan skaffe seg selv. De vil skape et absolutt uløselig problem for de som produserer mere enn de behøver selv, og som blir stadig færre i forhold til mengden som krever. Dette fører til slutt de produserende inn i slavekår, fordi de tror på de krevendes rett og ikke kan verge seg mot mengden.

Hadde kommunismen ført frem, så hadde ikke de kristne forlatt den.

På tross av alt dette, er de kommunistiske idéer om lønn etter behov, alminnelig anerkjent av alle verdens politikere.

Den såkalte velferdsstaten er bygget på denne idé, utjamningspolitikken og hjelp til «utviklingslandene».

Når det i dag er uoverensstemmelse mellom øst og vest, så er det ikke idéene man er uenige om, det er **midlene** som må brukes for å nå dem.

Østen holder på «proletariatets diktatur». Vesten holder på «flertalls-kommunismen», eller som det heter «den demokratiske sosialisme».

Mange mener at når de kommunistiske idéer kommer fra Moskva, så er det ille, men når de kommer fra FN og New York, så er det bra.

Men de kommunistiske idéer skaper intet Gudsrike på jorden enten de gjennomføres ved hjelp av «proletariatets diktatur» eller ved «demokratisk sosialisme».

Quisling skriver i Russland og vi:

«Det er ikke bare kommunismen som således på tusen måter har vist sin ubrukbarhet. Men også hele det sosialistiske økonomiske system, har fått alle sine svakheter blottlagt i Russland».

O. K.

SVART HØNE FINNER OGSÅ ET KORN — — —

Mobutu, en av Kongos sterke menn og gode nydemokrater er voldsomt indignert over FN's opptreden i Kongo — noe vi godt kan forstå. Han uttalte i den forbindelse at «det så ut som om FN's mål var å holde landet håpløst splittet og skilt på samme måte som Korea, Tyskland og Vietnam». Han er kanskje inne på noe der?!

*

UHELDIG SVENSK PROPAGANDIST

En av de svenske forkjempere for negrene i deres kamp mot den hvite rase i Sør-Afrikasambandet, fru Sara Lidman reiste for noen tid siden til Johannesburg for på stedet å skaffe journalistisk hetsstoff mot de formastelige hvite som vil forsvare sine rettigheter. Imidlertid endte det med en skandale av de store, idet den svenske frue som er 38 år ble arrestert sammen med en 32 årig neger for å ha overtrådt forbudet om seksuell omgang mellom hvite og farvede. Og nå er da alle de ellers så moralske aviser iferd med å renvaske den uheldige svenske frue og å angripe de grusomme myndigheter i Sør-Afrikasambandet, som ikke lar svenske fruer få demonstrere sin rasemiksing offentlig.

*

FRIHETEN BLOMSTRER

I det Cuba som i sin tid ble «frigjort» av Castro under så stor jubel i blant annet de norske aviser og blant de venstreradikale norske studenter reises det stadig minnesmerker over denne velsignede friheten, blant annet i form av konsentrasjonsleire. Det var jo ellers det en feiret friheten i Norge med også i 1945 og ut over. I Castros konsentrasjonsleire sitter det nå efter pålitelige beretninger ca. 15 000 mennesker. Og det er jo ikke så værst tatt i betraktning det store antall som ble slaktet ned direkte.

*

ÅPNE DØRER — — —

I «Europarådets meddelelser» nr. 1 for 1961 gis det en forbløffende opplysning, som de styrende later til å ville hemmeligholde for det norske folk. Det heter der at fra 1. januar iår trenger ikke flyktninger som vil reise til Belgia, Danmark, Frankrike, Nederland, Norge eller Sverige noe visum mere. Og det er da også tydelig nok å se på gatene i Oslo og andre steder. Hva slags flyktninger det her dreier seg om vet vi av tidligere erfaring.

*

MERE KONGO!

«Sør-Afrikas fargede rettsløse. Apartheid er rasehaternes middel til å holde 10 millioner underkuet» forteller Norges spesielle raseorgan Verdens Gang i en stor trespaltet overskrift. Ja, er det ikke for galt at en ikke slipper alle Sør-Afrikas Lumumbaer løs på de hvite slik at en kan få et nytt Kongo. Også det norske fjernsyn synes det er storartet med all denne svarte friheten til å vende tilbake til barbariet og presenterer oss imellom for disse de siste dages motstands- og frihetshelter som danser rundt med noen basttråder rundt livet.

*

SPREKKER ARBEIDERPARTIET?

Det har lenge lydt underjordiske drønn fra det forspiste Arbeiderpartiet med dets mangehånde standpunkter og nå synes sprekkdannelsene å bli åpenbare. Noen av folkene omkring Orientering truer med å danne et nytt parti og innkalte også den danske kommunistiske utbryter Aksel Larsen til Oslo for å få gode råd og sådant mere. Det er ellers professor Guttorm Gjessing, forfatteren Sigbjørn Hølmebakk og magister Per Maurseth som står i spissen for opprørerne, mens selveste fluordirektør Evang lurer i vannskorpen. Pussig nok gir FRIHETEN åpent uttrykk for misnøye med at noen vil nappe det fete valgflesket med motstand mot atom- og NATO-politikken bort for nesen på kommunistene nå før valget.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. **ALF T. LUNDE,**

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Daglig friske blomster

SYNNØVE LIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:
32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land